

DEMİR, Ersin (4.Kyu)

İstanbul Üniversitesi Deniz Ulaştırma ve İşletme Mühendisliği

DEĞİŞİM

1 Ekim 2006

Bundan yaklaşık 1 yıl önce Aikidoya başlamaya karar verdim ve kısa bir süre sonra başladım. Yoğun yaşam temposundan sıkılmış ve artık kendine vakit ayırmak isteyen biriydim. Hep kafamda saygın bir yeri olan Aikido ilk ve tek tercihim oldu. İlk antrenmanlarım fiziksel olarak değil ama uyum anlamında çok zor geçti. Şöyle bir düşününce ilk aklıma gelen zorluklar sanırım yapmayı beceremediğim teknikler ve Japonca isimleri, kemerimi bir türlü bağlayamamam gibi Aikidoya başlayan herkesin yaşadığı tatlı deneyimler. Bir araba kazasında kırılan ayağımın, şimdi iyi olmama rağmen, ilk başlarda endişe yarattığını da söyleyebilirim. Fakat zaman geçtikçe ve ben uyum sağladıkça bahsettiğim basit zorlukları ve tereddütlerimi aştığımı görüyorum. İlk günden bugüne çok şey değişti. Antrenmanlara gelme sıklığım, harcadığım enerji ve aldığım sorumluluk. Fakat bence en önemli değişiklikler düşüncelerimde oldu. Oğuzhan senseinin dediği gibi Aikido fiziksel bir tecrübe. Fakat bunun yanında, öğrendiğim tekniklerin ötesinde, Aikidonun prensipleri tamda aradığım şeyler.

Daha düzenli ve disiplinli bir hayat tarzı. Sabırlı, uyumlu ve hoşgörülü olmak gibi erdemler hep ideallerim arasındaydı. Halimden memnun değildim. Değişmek istiyordum. Kısacası Aikido ile tanışmadan önce belki kısmen de olsa herkesin istediği şey olan insanın kendisini değiştirme çabası bendede vardı. Daha iyi ya da daha doğru bir insan olma çabası ama bunu yaparken kopya çekmeden tamamen kendi yolunu çizerek. Aikido bunu gerçekleştirme çabamda çok önemli bir araç oldu. Şu an kendime baktığımda kendimi bu çaba içerisinde görüyorum. Ne kadar değiştiğimi bilemem. Daha çok başında olduğumu görebiliyorum ama en azından çabalıyorum. Bitmemişte olsa bitmeyecekte olsa sonuçta bu bir yol ve ben bu yolda yürümekten memnunum.

Mümkün olduğunca çok antrenmana katılıyorum. Vücutumun sınırlarını zorluyorum bazen. Ne kadar efor sarf ettiğimi söyleseler inanmam herhalde. Elbise iki kat ağır terden. Yıkınması lazım ki tez vakit diğer antrenmana katılayım. Bu kadar çok yüklenince kendime artık rüyalarım da Aikido görmeye başladım. Hatta bazen rüyamdan zıpladığım oluyor. Herhalde o sırada yüksek düşünüyorum. Antrenmanda olmadığım zamanlarda zihin boş durmuyor. Sürekli teknikler uçuşuyor film şeridi gibi beynimde. Bazen durağı kaçıyorum düşünmekten, bazen hiçbir şey yapmadan oturuyorum sadece düşünmek için. Bazen olmadık yerde beynimi dolduruyor Aikido düşüncesi. Tabi birilerine zarar verirken ya da kahraman olurken görmüyorum kendimi bu

düşüncelerde. Sanki hala antrenmandaymışım gibi uke oluyorum, tori oluyorum. Herhalde bu yazıyı yazdıktan sonra hazırlanır çıkarım antrenmana gitmek için. Sanmıyorum bu şekilde hissedenin sadece ben olduğumu. Beraber Aikido yaptığım diğer kişilerde daha doğrusu arkadaşlarımda böyle hissediyorlardır diye tahmin ediyorum. Arkadaşlarım diyorum çünkü öyleler gerçekten. Yapmaktan çok mutlu olduğum bir şeyi onlarla paylaşıyorum. Kardeş payı! Böyle bir arkadaş ortamında insanın eğlenmeden bir şeyler yapması da zor. İster istemez zevk alıyor insan yaptığı işten.

Değişim, Aikidoya başlarken kafamdaki en büyük düşünceydi. Bu değişme isteğim Aikido ile bir yol ve şekil kazandı. Hatta daha anlamlı bir hale geldi diyebilirim. Eğer bir şeylerin değişmesini istiyorsam buna kendimden başlamalıyım. Belki hayatta yapılabilecek en zor şey kişinin kendi kendini değiştirmesidir. Ama eğer kendimi değiştiremiyorsam kimseyi değiştiremem.